

opusdei.org

Upoznati Njega i upoznati sebe (X): Koliko je Isus blizu

Sveti je Josemaría govorio o quid divinum, „božanskom elementu“ koji možemo otkriti oko sebe i u svemu što radimo. Tada se otvara nova dimenzija u kojoj svaki kutak našega života dijelimo s Bogom.

20.11.2020.

„Svakim danom sve jasnije vidim koliko mi je Isus blizu u svakom trenutku. Mogla bih vam pričati o

malim, konstantnim događajima koji me više niti ne iznenađuju - zahvaljujem mu na njima i trudim se primjetiti ih.“[1] Pismo blažene Guadalupe iz kojeg je preuzet ovaj citat mora da je bilo razlog velike radosti svetom Josemariji. Iako je Guadalupe bila u Opusu Dei tek šest godina, to pismo u svojoj jednostavnosti svjedoči o tome kako joj je pobožni život pomagao da stekne neprekidnu Božju prisutnost, kako bi njezin uobičajeni život bio "neprestana molitva".[2]

Ovaj nauk možemo pronaći jasno izražen u Evanđeljima. Isus je rekao svojim učenicima da se uvijek trebaju moliti i ne klonuti duhom (Lk 18,1). Često ga vidimo kako se obraća Ocu tijekom dana, kao na Lazarovom grobu (usp. Iv 11,41-42) ili kad su se apostoli vratili sa svoga prvog poslanja ispunjeni radošću (usp. Mt 11,25-26). Nakon što je uskrsnuo od mrtvih, naš se Gospodin približava

svojim učenicima usred raznih okolnosti: kad hodaju ispunjeni tugom do Emausa; kad se iz straha skupljaju u Gornjoj sobi; kad se vrate svojim poslovima na Galilejskom jezeru... I nekoliko trenutaka prije povratka svome Ocu, Isus ih uvjerava: „I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta.“ (Mt 28,20)

Prvi Kršćani bili su dobro svjesni koliko im je naš Gospodin blizak. Naučili su činiti sve na slavu Božju, kako je sveti Pavao napisao Rimljanima: „Doista, ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Živimo li dakle ili umiremo - Gospodinovi smo.“ (Rim 14,8-10; usp. 1 Kor 10,31). U svijetu tako brzom kao što je naš, s toliko stvari koje treba obaviti i toliko rokova, toliko buke i užurbanosti, kako bismo i mi njega mogli „upoznati i voljeti i održati svoj razgovor na nebu“?[3]

Iz ispravnih razloga

Neki su razgovori nijemi. Na primjer, dva prijatelja koji šetaju zajedno ili zaljubljeni koji se gledaju u oči. Riječi nisu potrebne da bi se podijelilo ono što im je u srcima. Ali niti jedan razgovor ne može se odvijati bez obraćanja pažnje na osobu ispred nas.

Dijalog s Bogom na koji smo pozvani također zahtijeva obraćanje pažnje na Njega. To je pažnja koja nije isključiva, jer Boga možemo otkriti u mnogim okolnostima i aktivnostima koje, na prvu, nemaju puno veze s Njim. Nešto se slično dogodilo onim klesarima u prošlosti koji su iza kamena koga su rezali vidjeli raznolike stvari kao što su služnost ručnog rada, hranu koja je bila potrebna njihovoj obitelji ili sjaj katedrale koju su pomagali sagraditi.

Sveti Josemaría naglasio je potrebu „vježbati teološke i kardinalne vrline

u svijetu i na taj način postati kontemplativnim dušama“.[4] Nije stvar samo u tome da djelujemo na ispravan način, već da djelujemo za ispravan razlog, koji je u ovom slučaju tražiti, voljeti i služiti Bogu. To je ono što omogućuje da Duh Sveti bude prisutan u našoj duši i oživljuje ju teološkim vrlinama. Dakle, u mnogo različitih odluka koje donosimo svaki dan, možemo biti pažljivi prema Bogu i održavati svoj razgovor s Njim na životu.

Kad idete ujutro na posao ili se uputite u školu; kad vodite djecu na pregled kod liječnika ili služite klijenta, možete se zapitati: Zašto ovo radim? Zašto pokušavam to učiniti dobro? Odgovori se mogu razlikovati i biti manje ili više duboki, ali tada možemo dodati: Hvala ti, Gospodine, što računaš sa mnom. Želio bih ti služiti ovom aktivnošću i pomoći da tvoje svjetlo i radost budu prisutni na ovom svijetu. Tada će se naš rad

uistinu roditi iz ljubavi; on će očitovati ljubav i biti će mu naređeno da voli.[5]

Gledati Božjim očima

„Toliko je problema koje bismo sada mogli nabrojati, a koji se moraju riješiti, ali niti jedan se ne može riješiti ako Bog ne bude stavljen u središte, ako Bog ne postane ponovno vidljiv svijetu, ako ne postane odlučujući faktor u našim životima i ne uđe u svijet na odlučujući način kroz nas.“[6] Biti kontemplativni usred svijeta znači da Bog zauzima središte našeg postojanja, o čemu sve ostalo ovisi. Drugim riječima, On treba biti blago na koje je uvijek postavljeno naše srce, jer nas sve ostalo zanima samo ako nas sjedinjuje s Njim (usp. Mt 6,21).

Tako će naš posao postati molitva, jer ćemo naučiti u njemu vidjeti zadaću koju nam je Bog povjerio kako bismo se brinuli i uljepšavali sve što je

stvorio i služili drugim muškarcima i ženama. Naš će obiteljski život postati molitva, jer ćemo u supružniku i djeci (ili u roditeljima) vidjeti dar koji nam je Bog dao kako bismo im se predali, podsjećajući ih uvijek na vlastitu beskrajnu vrijednost i pomažući im da rastu. Uostalom, to je točno ono što bi Isus učinio u Nazaretu. Kako bi gledao na svoj svakodnevni rad u Josipovoj radionici? Koje bi skriveno značenje pronašao u svojim svakodnevnim zadacima? I u mnogim malim poslovima u svome kućnom životu? I u svemu što je radio zajedno sa svojim susjedima?

Gledati događaje očima vjere, otkriti Božju ljubav u našem životu, ne znači da nedaće više ne utječu na nas: umor, neuspjesi, glavobolja, otrcan tretman koji ponekad možemo dobiti od drugih... Ne, to sve neće nestati. Ali ako živimo usredotočeni na Boga, znat ćemo

kako ujediniti sve ove stvarnosti s Kristovim križem, gdje svoje pravo značenje nalaze u službi Otkupljenja. Poniženje može biti molitva ako nam pomaže ujediniti se s Isusom i na taj način postaje prilika za pročišćenje. Isto vrijedi i za bolest ili profesionalni neuspjeh. U svemu možemo pronaći Boga, koji je Gospodar povijesti. Možemo biti sigurni da Bog u svemu uvijek otvara mogućnosti za budućnost, jer u svemu Bog djeluje na dobro s onima koji ga vole (Rim 8,28). Čak i mali zastoj poput gužve na putu kući može postati molitva, ako ga koristimo da svoje vrijeme damo u Božje ruke... i molimo Ga za one koji sudjeluju u našoj „lošoj sreći“.

Da bismo postigli kontemplaciju u uobičajenom životu, ne trebamo činiti ništa izvanredno. „Često smo u iskušenju da mislimo da je svetost samo za one koji se mogu povući iz uobičajenih poslova da bi proveli

puno vremena u molitvi. To nije slučaj. Svi smo pozvani biti sveti živeći svoj život s ljubavlju i svjedočeći u svemu što radimo, gdje god se zatekli.”[7] Pogled ispunjen vjerom, po milosrđu, pretvara naš čitav život u neprestani razgovor s Bogom. I omogućuje nam da živimo s dubokim realizmom, jer nam otkriva „četvrtu dimenziju“ quid divinum – „božanski element“ - prisutan u svakoj stvarnosti.

Radijator i priključak

„Kad je osoba potpuno zaokupljena vlastitim svijetom, s materijalnim stvarima, sa onim što može učiniti, sa svime što je izvedivo i donosi joj uspjeh... tada joj sposobnost opažanja Boga slabi. Organ koji služi da bi vidjela Boga slabi; postaje nesposobna opažati i osjećati. Ona više ne opaža Božansko, jer je odgovarajući unutarnji organ uvenuo, prestao se razvijati.“[8]

Točno je i obrnuto: sposobnost gledanja na stvarnost očima vjere može se ojačati. Prije svega, tražeći svjetlost, poput apostola: Umnoži nam vjeru! (Lk 17,5). I također zaustavljajući se tijekom dana kako bismo otvorili svoje srce Bogu. Iako čitav naš dan može biti vrijeme molitve, „naš molitveni život također bi se trebao temeljiti na nekim trenucima koji su posvećeni isključivo našem razgovoru s Bogom.“[9] Da bismo naučili pažnju zadržali na Bogu, moramo posvetiti neko vrijeme isključivo Njemu.

Sveti Josemaría jednom je objasnio tu potrebu koristeći primjer radijatora koji grije kuću: „Ako imamo radijator, znači da će biti topline. Ali soba će se zagrijati samo ako je radijator uključen. Dakle, za grijanje trebamo i radijator i priključak. Je li tako? Vrijeme molitve, upravo tako, je priključak. A također nam je potreban radijator u svakom

trenutku, u svakoj sobi, na svakom mjestu, u svakom poslu: Božja prisutnost.“[10] Potrebni su nam i radijatori i priključak. Da bi nam Božja toplina ispunila cijeli dan, trebamo uzeti vremena da zapalimo i nahranimo vatru njegove ljubavi u našem srcu.

Još jedna slika koja može biti korisna je slika internetske veze. Ljudi često pokušavaju osigurati da će se mobiteli povezati kad odu na neko vrijeme u drugu zemlju. I možda se brinemo zbog Wi-Fi veze na našem mobitelu, nadajući se da će proraditi čim otkrije poznatu mrežu.

Jednostavna činjenica da je naš telefon u stanju primiti signal ne znači da će to automatski učiniti. Signal nas dostiže kad smo dovoljno blizu mreže, a poruke dolaze kad ih netko pošalje. Mi svoj dio radimo aktiviranjem telefona, a zatim čekamo da stignu poruke.

Slično tome, posvećujući određeno vrijeme molitvi, aktiviramo "Wi-Fi" naše duše. Kažemo Bogu: Govori, Gospodine, jer sluga tvoj sluša (1. Sam 3,9). Ponekad će nam govoriti u tim trenucima; drugi ćemo put prepoznati njegov glas u tisuću i jednoj sitnici u našem svakodnevnom životu. U svakom slučaju, to je vrijeme molitve dobra prilika da u njegove ruke stavimo sve što smo učinili ili planiramo učiniti, iako možda baš u trenutku kada to radimo nismo podigli pogled prema Bogu. Nadalje, posvećivanje vremena isključivo Bogu najbolji je dokaz da ga uistinu imamo želju slušati.

Za razliku od onoga što se događa s mobitelom, otvaranje našeg srca nije nešto što možemo uzeti zdravo za gotovo, nešto što, kada je jednom učinjeno, zauvijek tako i ostaje. Trebamo pripremiti svoje srce da svaki dan sluša Boga, jer „susrećemo ga u sadašnjosti, ne jučer ni sutra,

već danas: O, da danas glas mu poslušate: Ne budite srca tvrda (Ps 95: 7-8). “[11] Ako nastavimo s tim svakodnevnim zalaganjem, Bog će nam dati prekrasnu lakoću da živimo iz dana u dan u njegovoj nazočnosti. Ponekad će nam biti teže, ali u svakom ćemo slučaju iz tih trenutaka crpsti obilje snage i nadamo se da ćemo radosno nastaviti našu svakodnevnu borbu, naš svakodnevni napor da zapalimo vatru, da otvorimo „vezu“.

U svemu što nam se događa

Poznate su riječi svetog Josemarije u njegovoj „homiliji s kampusa“: „Vaš svakodnevni susret s Kristom odvija se tamo gdje su vaši bližnji, vaše čežnje, vaš rad i vaše naklonosti. Usred najmaterijalnijih stvari na zemlji moramo se posvetiti, služeci Bogu i čitavom čovječanstvu.“ [12] I dodao je: „Čeka nas svaki dan, u laboratoriju, u operacijskoj dvorani,

u vojarni, u sveučilišnoj stolici, u tvornici, u radionici, na poljima, u kući i u svim neizmjernim panorama posla.“[13] U mnogim različitim aktivnostima koje ispunjavaju naš svakodnevni život, Bog nas čeka. Želi s nama održati čudesan razgovor kako bismo mu mogli pomoći u izvršavanju njegove misije u svijetu. Ali kako to možemo razumjeti? I kako to možemo živjeti?

Bog nas čeka svaki dan kako bi s nama mirno razgovarao o onome što se događa u našim životima, baš poput oca ili majke koji slušaju detaljan prikaz svog malog djeteta o uzbudljivim događajima toga dana. Mala djeca govore o onome što se dogodilo u školi gotovo istog časa kada se vrate kući. Čini se kao da žele u potpunosti iskoristiti svoju divnu sposobnost pamćenja i izražavanja onoga što su upravo doživjeli, vrlo detaljno prepričavajući i najmanje događaje. A njihovi roditelji pažljivo

slušaju i pitaju kako se to dogodilo i što je to drugo dijete reklo...

Slično tako, Boga zanima sve što nam se događa, s tom razlikom što se, za razliku od roditelja na ovoj zemlji, nikada ne umara slušati nas. Nikad se ne navikne na naš razgovor s Njim. Umjesto toga, mi smo oni koji se ponekad umore obraćati mu se, tražiti njegovu prisutnost. Ali ako se nastavimo truditi to činiti, „sve - ljudi, događaji, zadaci - nudi nam priliku i temu za neprekidni razgovor s našim Gospodinom.“ [14] S njim možemo podijeliti sve u svom životu, apsolutno sve.

Bog nas očekuje u našem poslu kako bismo nastavili obavljati djelo otkupljenja u svijetu, pomažući približiti svijet njemu. Ovdje se ne radi o dodavanju "pobožnih aktivnosti" u naš svakodnevni rad, već pokušaju vođenja svakog dijela našeg svijeta Bogu: obitelj, politiku,

kulturu, sport... Bog želi da ga stavimo u svaku plemenitu djelatnost. Da bismo to učinili, prvo moramo otkriti njegovu prisutnost tamo. Na kraju, radi se o tome da svoj rad vidimo kao Božji dar, kao specifičan način na koji izvršavamo to što nas je ovlastio da se brinemo i kultiviramo svijet, objavljujući dobru vijest da nas Bog voli i nudi nam svoju ljubav. Od trenutka tog otkrića, nastojat ćemo sve svoje postupke pretvoriti u služenje drugima, s ljubavlju poput one koju nam Isus pokazuje i daje nam svaki dan na Svetoj Misi. Živeći na taj način, ujedinjujući sva naša djela s Kristovom žrtva na križu, pomažemo u učinkovitom izvršavanju poslanja koje nam je Gospodin priopćio prije povratka svome Ocu (usp. Iv 20,21).

U intervjuu neposredno prije proglašenja blaženom Guadalupe

Ortiz de Landázuri, prelata Opusa Dei pitali su koja je bila njezina „formula za svetost“. Sažeo ju je riječima: „Svetost nije u tome da na kraju svoga života postanemo savršeni, poput anđela, već u postizanju punine ljubavi. Kao što je rekao sveti Josemaria, borba je preobrazba posla, uobičajenog života, u susret s Kristom i način služenja drugima.“[15] Formula za svetost je onda težiti da, u svemu što radimo, djelujemo s istom namjerom, s istim ciljem: živjeti s Kristom usred svijeta, donoseći svijet s Njim Ocu. A to je moguće jer nam je Isus vrlo blizu.

Lucas Buch

[1] Guadalupe Ortiz de Landázuri, Pismo svetom Josemariji, 1.travnja 1946.

[2] Sveti Josemaría, pismo, 24.ožujka 1930.

[3] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, 300.

[4] Sveti Josemaría, Pismo, 8-prosinca 1949, no. 26

[5] usp. sveti Josemaría, Susret s Kristom, no. 48.

[6] Benedikt XVI, Homilija, 7.studenog 2006.

[7] Franjo, Gaudete et Exsultate, 14.

[8] Benedikt XVI, Homilija, 7.studenog 2006. Ovdje koristi sliku koju je koristio sveti Grgur Veliki.

[9] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, no. 119.

[10] Sveti Josemaría, Bilješke s propovijedi, 28.rujna 1973.

[11] Katekizam Katoličke Crkve, no. 2659.

[12] Sveti Josemaría, “Strastveno ljubiti svijet,” u Razgovorima, no. 113.

[13] Ibid., no. 114.

[14] Sveti Josemaría, Pismo, 11.ožujka 1940, no. 15.

[15] Monsignor Fernando Ocáriz, Razgovor, 13.svibnja 2019.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/upoznati-njega-i-upoznati-sebe-x-koliko-je-isus-blizu/> (2.04.2025.)